

mand Alsing Andersen, landstingsmand Henry L. W. Jensen, folketingsmand K. Amby, landsretssagfører H. Lannung, ambassadør Svenningsen, minister Borberg, gesandt fru Begtrup, næstformand Einar Nielsen og presseattaché K. Johansen.

2. udvalg: minister Borberg, landstingsmand Henry L. W. Jensen, næstformand Einar Nielsen.

3. udvalg: gesandt, fru Begtrup, folketingsmand K. Amby, presseattaché K. Johansen og fru N. Wright.

2. og 3. udvalgs fællesudvalg: minister Borberg, gesandt, fru Begtrup, næstformand Einar Nielsen.

4. udvalg: folketingsmand Alsing Andersen, folketingsmand K. Amby, sekretær Holten Eggert.

5. udvalg: landstingsmand Henry L. W. Jensen og fuldmægtig Rechendorff.

6. udvalg: landsretssagfører H. Lannung, ambassadør Svenningsen, minister Borberg, fuldmægtig J. Rechendorff og sekretær Holten Eggert.

Endvidere oprettede forsamlingen den 22. september 1949 for at fremskynde arbejdet et særligt ad hoc udvalg til behandling af en række punkter på 1. udvalgs dagsorden.

IV. Generaldebatten og generalsekretærens beretning.

Generaldebatten åbnedes den 21. september 1949 og sluttede den 26. s. m., efter at ialt 35 talere havde taget ordet. Blandt disse udtalelser kan særlig fremhæves de, der fremsattes af udenrigsministrene for Amerikas Forenede Stater, Sovjetunionen og Storbritannien.

De Forenede Staters udenrigsminister, Acheson, gennemgik alle de betydelige problemer, som det påhvilede forsamlingen at søge løst. Han håbede, at det måtte lykkes at løse disse ad fredelig vej, og fremhævede De Forenede Nationer som det forum, hvori den offentlige interesse i internationale forhold kunne komme til udtryk. Han skitserede De Forenede Staters indstilling overfor en række af disse problemer og fremhævede især de mål, hvorpå bestræbelserne for en ordning af de italienske kolonier burde rettes.

Med hensyn til kontrol af atomenergien ville De Forenede Stater tilstræbe at nå til et effektivt kontrolsystem og var rede til at drøfte ethvert rimeligt forslag; men medmindre Sovjetunionen klart viste sig villig til at samarbejde i et gennemførligt internationalt kontrolsystem, var der intet håb om at nå til enighed.

Han sluttede med at udtale, at sikkerhedsproblemet var et universelt problem, der kun kunne løses på en universel basis gennem De Forenede Nationer.

Sovjetunionens udenrigsminister, Vyshinsky, beskyldte i sin tale De Forenede Stater og Storbritannien for som ledere af flertallet i forsamlingen at underminere De Forenede Nationers autoritet og hele struktur; bl. a. var oprettelsen af interimsudvalget, Balkan- og Korea-kommissionerne ulovlig. Endvidere havde den nordatlantiske pagt skadet organisationen som værende direkte i strid med FN-pagten og medlemmernes forpligtelser. Det samme gjaldt Marshallplanen.

Udenrigsministeren påstod, at det var de to nævnte staters skyld, når sagerne stod så dårligt i sikkerhedsrådet, atomenergikommissionen, det økonomiske og sociale råd og andre af De Forenede Nationers organer. Han sluttede med at fremsætte forslag til 3 resolutioner. Den ene af disse var en fordømmelse af krigsforberedelserne i en række lande, især De Forenede Stater og Storbritannien. Den anden indeholdt en fordømmelse af brugen af atomvåben og udtalte ønsket om forbud mod disse og oprettelse